

mig, at der i det hele provisoriske Væsen er faa megen Uforstand og Læfkindighed, at den ærede Minister skal være varjom med at give sig til at grave i andres Kundskab og Forstand.

Jeg har iøvrigt sluttet mig til Dagsordenen i den Forstaaelse, at vi ikke, idet vi afbryde denne Forhandling, overhovedet behandle vort hele Militærvesen og Forsvarsvesen, men væsentlig handle af konstitutionelle Grunde, idet vi afvise Krigsministerens Forslag af den Grund, at vi ikke paa dette Punkt ville have med denne Krigsminister at gøre. Naar det er sagt, at jeg ikke havde kunnet vente, at et saadant Forslag, hvis det gik i Udvalg, som frem igen som Forslag, vil jeg sige: Det har jeg dog en Tid ventet, nemlig den Gang, det for et Par Aar siden gik i Udvalg. Det forekommer mig, at der kunde være Mening i dette Skridt, hvis det var de forhandlendes Mening at bearbejde Lovforslaget, af dette Lovforslag tage Anledning til at bearbejde hele Stoffet og fremlægge i positive Forslag, hvorledes de mene, at vort Hærvæsen i det hele skal ordnes. Jeg bebrejder dem paa ingen Maade, at de ikke gjorde det, men det forekommer mig, at det egentlig var det rigtige Udtryk for den Stilling, man indtog i Forhandling af enhver Sag efter dens Indhold uden Hensyn til Ministeriet. Jeg skal altsaa endnu kun bemærke, at jeg er glad ved, at de foreliggende Forhold og hele Stillingen, som den har udviklet sig paa dette Punkt, væsentlig har forandret det ærede Flertals Syn paa Stillingen. Det kan jo ikke nytte at nægte, at den Stilling, det ærede Ting indtager — som jeg haaber — til denne Sag, er et Vidnesbyrd om, at Ministerespørgsmaalet ikke er dødt, men at den er en bestemt Erklæring imod, at denne Minister beklæder denne Plads. Den maa indeholde et bestemt Dufte, Begæring, lad mig sige til en Fordring om, at denne Minister saa hurtigt som muligt forsvinder, idet det er aabenbart, at hvilke Forhandlinger man skal naa til for en ny Overvejelse af vort Forsvarsvesen, der efter min Mening ogsaa bør gaa i den af Dagsordenen antydede Retning, hvorledes man end vil søge at komme ud af Misæren, kan man ikke vente sig det, saa længe denne Minister beklæder Pladsen. Saaledes opfatter jeg Situationen og Dags-

ordenen, og saaledes kan jeg ikke skønne rettere, end at det er en Bending, en heldig Bending i Flertallets hidtilværende Stilling. Det er en Slags Løftelse fra tidligere Tider, som jeg hilser med Glæde og haaber paa skal faa Følger herefter.

Scharling: Jeg ønsker kun at rette et ganske enkelt Spørgsmaal til det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 4de Valgkreds (Hørup), som synes at leve i den naive Tro, at det for os kun kommer an paa at beslutte at ville holde Fred for derved at være sikre mod enhver Krigsfare, idet han ganske slaar en Streg over det gamle Ord, at ingen har Fred længere, end hans Nabo vil. Det ærede Medlem udtalte, at det for os maatte være Opgaven at stræbe efter Fred for enhver Pris, og at stræbe efter at bevare saa meget af Landet, som lod sig bevare uden Krig. Jeg vil nu spørge det ærede Medlem: Er det virkelig hans Mening, at dersom en fremmed Magt stillede den Fordring til den danske Regering: Udlever os Sjælland, ellers ville vi paaføre Danmark Krig, at Regeringen skulde svare og mene sig i god Overensstemmelse med Dernes Befolkning ved at svare: Tag det kun, vi agte ikke for den Sags Skyld at undertaste os en Krig.

Hørup: Jeg vil sige til det ærede Medlem, at dersom vi i 1864 i Stedet for at føre den uhyfkelige Krig med to Stormagter havde trukket vor Hær tilbage bag Kongeaen og havde overladt en europæisk Konference at ordne denne Sag, havde vi derved staaet os bedre, end vi nu staa. Hvad jeg mener om Krig, er kort og godt dette, at naar vi ingen Krig kunne føre med Udfigt til Sejr, have vi ingen Ret til at føre Krig.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Trier): Jeg tror ikke, at den Tankegang, ud fra hvilken den ærede Krigsminister henviser til den Mangel paa Sagkundskab, som Tinget formentlig skulde være i Besiddelse af, egentlig er en Tankegang, der ret lader sig forsvare under en Forhandling her i Tinget. Det maa være den ærede Krigsminister vel bekendt, at Grundlovens Forudsætning er, at Tingets Medlemmer netop skulle søge efter bedste Støn at skaffe sig en